

ZESZYTY JAGIELLOŃSKIE

PISMO UCZNIÓW, NAUCZYCIELI I PRZYJACIÓŁ
LO im. KRÓLA WŁADYSŁAWA JAGIEŁŁY W PŁOCKU

NR 23, KWIECIEŃ 2008, EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

SPIS TREŚCI:

Tytuł	Strona
1. Strona tytułowa	1
2. Prezentacja autorów	2
3. Krzysztof Pietrzak – Wiersze	3
4. Adam Adamkiewicz – Wiersze	12
5. Strona ostatnia	20

ZESZYTY JAGIELLOŃSKIE

PISMO UCZNIÓW, NAUCZYCIELI I PRZYJACIÓŁ
LO im. KRÓLA WŁADYSŁAWA JAGIELŁY W PŁOCKU

NR 23, KWIECIEŃ 2008, EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

W LO im. Wł. Jagiełły działa **KOŁO MŁODYCH TWÓRCÓW**. 23 numer „Zeszytów Jagiellońskich” w całości poświęcamy twórczości dwóch Jagiellończyków, tegorocznych maturzystów: Adama Adamkiewicza i Krzysztofa Pietrzaka - uczniów klasy IIIc.

Adam Adamkiewicz – urodził się 29 marca 1989 roku w Płocku, gdzie przebywa do dzisiaj. Chociaż swoje wysiłki skupia na poezji, czasami próbuje swoich sił w prozie, a także w kinie amatorskim (amatorska wytwórnia filmowa „Kilo Śląskiej” stworzona wraz z przyjacielem Krzysztofem Pietrzakiem). Bardzo suche informacje, ale i tak ważniejsze jest to, co znajduje się na następnych stronach.

Krzysztof Pietrzak – urodził się 29 września 1989 roku. Obecnie, to jest od trzech lat skazany na ciężkie roboty w kopalniach wiedzy "Jagiellonka". Cieszy się dobrym zdrowiem, choć narzeka na intensywność pracy. Bliżej nieznany nikomu. Niedoszły laureat kilku konkursów poetyckich. Poza tym zapalony operator, reżyser i montażysta. Wraz z Adamem Adamkiewiczem założył amatorską wytwórnię filmową "Kilo Śląskiej" - której produkcje można na bieżąco śledzić w Internecie. Obznajomiony z czarnoksiężką sztuką gry na perkusji. Po raz pierwszy prezentuje swą twórczość szerszemu gronu.

Zeszyty Jagiellońskie. Pismo Uczniów, Nauczycieli i Przyjaciół Liceum Ogólnokształcącego im. Króla Władysława Jagiełły w Płocku

Redakcja: ul 3 Maja 4, 09 – 402 Płock; <http://www.jagiellonka.plock.pl>

lwjszkola@jagiellonka.plock.pl

Opiekun zespołu: mgr Wiesław Kopeć; Zespół redakcyjny: uczniowie klasy IIA.

Krzysztof Pietrzak

apokalipsa pijanych poetów

już niedługo na raz
zapadnie się czas
anioły wzlecą pod niebo
sypiąc proszek złoty
kończąc na ziemi
senne zaloty
strzelą do góry
myśli piorunów ponurych
zabraknie powietrza
a przestrzeń się stworzy
trudna i niegrzeczna
znikną potrzeby
i ważne sprawy
człowiek w człowieku
nie dojrzy już twarzy
stanie się ciemność
pośrodku miasta
znikną zabawki
dzieci i basta
ustanie zgiełk
a uliczne krzyki
pochowają swe usta
w dolinach rzek cichych
nie będzie niczego
pomiędzy pustką
zostaną jedynie szepczące usta
malowane cichym powiewem
nowego stworzenia
lub w niebie gniewem

marzeń stronie drugiej po

po drugiej stronie marzeń
chwil stronie drugiej po
czasem pada słońce
deszcz świeci czasem
wszystko jest normalne
percepcji porywu granicach w
po drugiej stronie marzeń
się pije którym w bar jest
niechciane sny
plótna gorączką białe na się spogląda i
którymi wzgardzili malarze

w ogrodzie szklanych róż

jeśli lubisz słuchać
posłuchaj szumu drzew
po burzy
co sapią cichą mgłą
w twój umysł
jeśli lubisz patrzeć
odwiedź granicę przestrzeni
na której słowa
zanikają w barwie zachwytu
nad tęczą
jeśli marzy Ci się
lepszy świat
zamknij pudełko z deszczem
i zakop je
w ogrodzie szklanych róż

warsztat cienia ludzkiego

zakrzepłe tulipany (zimno
wracające z warsztatu cieni)
ciepłe wspomnienia szczeniackiej farsy
podwórko śpiewające przyjaźnie
razem z pchłami kundla (okna
oszlone codziennością) ludzie
miauczały za często krzyże
na murze plamy deszczu
z petrochemii kominy

ręce powite reklamówką
pasja wyciągania korka z głowy (szaleństwo
krochmalenia) czasu w deszczu
zamaszyste
bycie pizmem wielokrotności

przestrzeń

rankiem przestrzeń
wchodzi na dach stodoły
by opalać plecy i udaremniać
zbadanie swej przejrzystości
matematykom

w południe przestrzeń
jak zwykle bierze zimny prysznic
spłukuje z siebie czas i materię
by wieczorem podlać nią
kwiaty

po południu przestrzeń
trudni się pożyczką pieniędzy
pod zastaw radości istnienia
ze środków kosmicznego zatracenia
materii

w nocy przestrzeń
snuje się pijana po barach
i nabrzmiewa gęstością ludzkich myśli
by nad ranem nadmieniać słowa
poetom

zaprzestając
przestrzeń
wychyla głowę przez okno
i pluje natarczywie w ramiona przechodniów
nieświadomych bycia
w nieświadomości

perdendo

na postumencie minut zanika świat
zaprzestają ruchu
parapety okien
z wolna cichną kałuże
i zegar wybija
ostatni bieg
nagiej w kropli chwili
krwi
z głodu się marzeń wylania
nić złota sprzęgana
mocnymi ramionami czasu

a twarz bardziej bezsilna
niż łzy Maryi
szepcze

oratorium dobra i zła

Każdej niespotykanej nieznanomej

obdarz mnie
cichym tłem
chłonącym
resztki nocy przed dniem

odwiedź mnie
dawnym spojrzeniem
zamkniętym
uściskiem dłoni

zapomnij mnie
dawną niechęcią
płaczącą
w przelotnym deszczu
rozwiąż mnie
dawnym uśmiechem
kwitnącym
w oratorium dobra i zła

krwiobieg

może właśnie dzisiaj znajdę mą drogę do domu
może ten czas przeniknie mą plastikową skórę
wywróci w dżdżystość powietrze kominów
skłócone ze sobą stalowe ogniwa szczęścia

być może mój świat zmieni dziś przejrzystość
zakłnie perłście wspaniałym porankiem
zwracając mi lepiące się bezstronnością dni słowa
o drodze do domu przez deszcz i ryk piorunów

mam nadzieję że przyjdzie czas kojący znaczenia
mnożący szczęśliwe wspomnienia w poczęciu
jeśli właśnie dzisiejszym potokiem zmysłów
płynie droga do domu kusząca skronie otuchą

będę czekał w dolinie
gdzie srebrnego potoku
drażnią się
krwiobieg

w mieście

cisza hamowała auta
na skrzyżowaniu
semaforowała krzykiem
pulsującą czerwienią
błądząca po powierzchni źrenicy

niezawisłe zamarcie autobusów
uaktualnienie samozmienności pory roku
w mieście ścina się białko w beład form-
autokratyczny zwiastun
zerwanego połączenia z internetem

na rynkach wystają grzybiarze
czekający rozgrzeszenia i darowania beznadziejności
na znak wybuchu słońc
ruszają się zamasyście

i przewijają czas
o siedem klatek do przodu
w minutę poznania
Boskiej tajemnicy złożoności

sny niewidomych

suma jest miarą wszechrzeczy
zamkniętą pierścieniem umiaru
przez zarozumiałość
potrzeb zwykłego dnia
krzyczącego
cichym szelestem słońca

którego niepoznanie
przyśpiesza puls
w porannych
godzinach szczytu

śmierć jest gwiazdą mglistości
rozpiętą nad łukiem wygnania
samotnej rozprawy z ciemnością
o magii soczystości światła

ciemnymi kręgami pustyni
wymyślnych zmysłami cieni
wiecznością zamkniętą
w obrączce
starej pomarańczy

W takt zaprzestania przestrzeni majaczeniem gwiazd

zakłete kominy splunęły krwiście jarzmem bezimiennych dymów
a morze wzbudzało zamęt we florze i faunie marnych zakotwiczeń
udających zebry galopujące po ulicach farsy

cień nie był cieniem z cienia lecz materią zamkniętej złożoności
a prześwitujące słońce świeciło bezkształtnym brązem w dół
utkwionym spojrzeniem zdechłego psa przez który padły ulice na pysk

odmieniały się stany skupienia nie zjednanej podświadomości
a w kaloszach po kwadracie snu szedł mój najlepszy przyjaciel
zdziwiony ubarwieniem skroni na szmaragdowo-rubinowy pas niewoli

zanikająca transmisja z satelity zrzuciła anteny z dachów głów
w otchłań zakłóconej płaczem aniołów czasoprzestrzeni
by z mroku wyłonić na świt zamglone upojeniem prefabrykaty domów

nie było niczego realnego bo wszystko było realnie zmierzwione
mieszały się jedyne dźwięki ukrywające się w informacjach zwiędłych róż
o zabłąkanym końcu świata wystającym w kolejce po sposobność bytu

w takt zaprzestania przestrzeni majaczeniem gwiazd

piosenki przestrzeni

spada na mnie czas
zakręca
wbija minuty w krople
co szarpia mnie dreszczem
sromotnie
zwija się i nęci
oplata szkarłatem
toni
w udręce codziennej pogoni
zmienia konsystencje
przestrzeni
łamiąc blaski promieni
gna w dźwięk
minuty
żalem i nudą zatruty

przebudzenie

bo tu się nie odbija czas
nic nie dzieje się w pośpiechu
tylko pszczoła jabłko kąsa
drząc bezwiednie tlenu toń
horyzonty nie podparte
dmą w paszcz pustki błogą woń
słoń szkieletu żywy marmur
woli rozpaść się już w pył
oniryczny granat jabłka
kąsa przestrzeń szalem barw
tworzy cuda nie poznane
zagubione pośród spraw
wszystko dzieje się przypadkiem
rozum zdradza mętłą toń
obraz kroczy ryczy śmiało
nie leczonym zjawom form
nad równiną wstaje sen
fantasmagorii chorych świt
na sekundę przed poznaniem
kończy się snu ludzki byt

moje miasto

Jest tak dużo dziur w tym dachu.
Jest tak wiele gwiazd,
światłem biegnących w me serce.
Jest wiele znajomych twarzy
- strasznie obcych.

Jest tu zbyt wiele okien!
I szybo-słów jęki przeraźliwe!
Jest wielki supermarket
- rozsuwane drzwi.

Na ulicach,
cisną się na usta przekleństwa
- miasto odżywa
swym dzikim spojrzeniem,
z grubsza niecywilizowanym.

Na ulicznych rogach czają się poeci,
co jak dzieci jesieni – wyklęci
w powietrzu przesyty.

sonet ciepłej fali

gdy oddechu ciepła fala
jak rozkosz wschodzącego słońca
ogarnia usta me zmęczone
milkną blade słowa
w tęsknocie ciepła ciał

gdy bezbrzeżnie poznaję
mgłę co powab twój zawiera
w pustce myśli jestem
w ciszy nic mi nie umyka
sączy się powoli pocałunku ślad

parą westchnień otuleni
w szal co miłość naszą nosi
bladych ciał rozpala piersi
szał uniesień nieprzebytych
co oddechem tłą się twym

nasze usta brną bezwiednie
ręce mącą przestrzeń barw
oddechy skraplają się na szybie
czas jak łyż przestworzy
krąży dziwnie wokół nas

w piersiach naszych cała moc
w duszach cały sens
usta ustom szepeczą słowa
oczy oczom myśli knowań

(przed)wczoraj

wczoraj paliłem
swoje wiersze
na deszczu
a ty zaciągałaś się
pijanym swądem

przedwczoraj z przesyty
zawinałem ryby
w spisane kartki
i sprzedałem na targu
za pięć złotych

łez
z twoich oczu

delirium tremens

podaj wino
umrę na winorośli
zapiję księżyc
błotem niewinności
stoczę się do brzegu
mojego zwątpienia
do cienia
obcego niezrozumienia
zakryję oczy
i niechaj gra
piosenka poprzedniego dnia
obce głosy
będą tylko rytmem
tej kolejnej nocy
mięśnie me krzykną
w bezgłośnej przemocy
a księżyc
znów zadrży
na wieść o północy
szybuję w wirze muzyki
melancholią mą drżą
zdziczałe okrzyki
niknące w mroku
w mroku muzyki
a w powietrzu
tylko
zastygłe płomyki
i obłądu oczy
jak czerwone krzyżyki
i smugi wiatru
na szybie przydrożnej
i przyjaciół drogi
co gorączką
upiły mi nogi
i te noce gorące
jak niebo
- gdzie słońce
jak życie czające się
dnem
i krzyczę bezgłośnie
i żyję zazdrośnie
i znowu
zabrakło mi tchu
niech muzyka
rozpala
czułości mej skronie
niech dzikość
zaleje już serce moj

Adam Adamkiewicz

Azyl

stworzone z tysięcy oddzielnych części miasto
wchłania mój bezsilny powrót i na moment staje się jednością –
zlewiskiem spazmatycznych drgań

wyuzdany motyw bosych stóp na złotym piasku
u brzegów obiecanego skwerku szarej ziemi
stracił wartość celebracji

zmięty bilet z tym samym celem i garść pustych ścian
witają czerstwym chlebem i zakrzepłą solą na rzesach
za którymi powieki wciąż wierzą w otwarcie na coś więcej
niż podniebne kłębowiska ołowianych zasieków

lecz nadal umiem zadziwić samego siebie
wiarą że krwawa rana któregoś z nadchodzących dni
zakrzepnie na tyle bym na nowo nauczył się patrzeć

Cierpienie

I

wymyśliłem ducha
kiedy idziesz sam możesz mieć przyjaciół
w swoich żyłach w szpiku
popiele komina
zorzach fabryk

II

idziemy sobie razem
ja na czworakach z ogonem winy
on cicho nie jęczy łańcuchem
tańczy mi na nosie nieme litanie

czasem mam wzniosłe myśli
i stawiam się wyżej
a tak naprawdę tylko sikam
albo jem chleb popijam wodą

bursztynowym szlakiem
statkami hanzy w rytmie odysei
zpsiały do reszty kocham jeszcze
tipsy penelopy

ale nie pożądam nie pragnę
odkąd kopie w brzuch
a po uczcie rzuca chustkę
między harpie i herkulesy

III

mijają nas autostrady do bezcelu
czytaj skutku liżę mu stopy
gdy głaszcze dobrotliwie
i pogwizduje przekornie

IV

przy ognisku żale się
na drogę na przeszłość
na niebo że ciemne
że nie patrzy

wspominam te budy z betonu
wygrzane kości piersi sycące
perspektywę przez włosy
kościół na wzgórzu

kiwa głową tanecznie
na tle własnych oczu
głębokich od powstania słowa
do trzeciej apokalipsy

V

nauczyłem się na dwóch nogach
i mówić
może na którymś kilometrze
nauczę się nie o sobie

i też tańczę litanie
jeszcze w zarodku nieme i szare
ale słyszę już pierwsze akordy
sumienia

Cygański tryptyk

*„Is this the real life?
Is this just fantasy?
(...) Mama, life had just begun”**

matko której nie mam
choć byłem o kilka metrów pępowiny
właśnie zaczyna się życie a ja wciąż nie wiem
gdzie ręce gdzie głowa
i czym się bronić

mierzę do siebie z rzeczywistości
więc fantazja staje się cnotą
nawet w błocie i gównie

dotrwam jeszcze dzień
i napiszę wiersz nieważne
moczem czy krwią

*

*„Mama, just killed a man
Put a gun against his head
Pulled my trigger, now he's dead”**

matko która jesteś
jedynie inicjałem na framudze drzwi
zabiłem człowieka chociaż on już nie żył –
naprawdę niewielu potrafi oddychać

teraz bóg leży mi u stóp i żebrze o śmierć
taką żeby rozkochać się
w ostatnim błysku
z pominięciem symboli

więję bez zapachu i bluźnię
wśród parapetów
jednak oni wierzą

w tlen

*

*„Nothing really matters - nothing really matters to me
Anyway the wind blows...”**

matko nie ma nas
nic nie jest ważne

gdzieś pod szarym niebem bloków
jeszcze wiatr i deszcz

* - Queen „Bohemian Rhapsody”

Ostatnia walka Achillesa

*"It was an April morning when they told us we should go
As I turn to you, you smiled at me
How could we say no?"
Led Zeppelin "Achilles Last Stand"*

obudzili nas rano
śmiały się ich okulary

powiedzieli że czas snów
od drugiej strony kiedy wiesz
że cały ten ciężar to małe łóżko
materac koc w nakrochmalonej powłoce

w korytarzach pełnych świateł szłaś
tuż przede mną nie chciałaś bardziej niż ja
ale twój uśmiech ten uśmiech
nie mogłem powiedzieć nie

są miejsce bez Boga i diabła tak
są takie miejsca w naszych żyłach
one nie będą chuchać w szyję mówić
pierdol albo trwaj
one będą piec i szczypać
świadomość że to może przyjść od środka

Atlas ma napięty kark tętnicę na skroni
stęka i klnie
tak on jest herosem
w nas szukają krwi grzebią pobudzają ogień
a ponoć jesteśmy tylko
ludźmi

życie życie na zniszczonej
maszynie naszych barków

Pasażer

*„(...)I am the passenger and I ride and I ride
I ride through the city's backsides
I see the stars come out of the sky
Yeah the bright and hollow sky*

You know it looks so good tonight”

Iggy Pop “Passenger”

nurty dróg zlewają się w jeden ocean
będący tłem dla zjawisk
bezlitośnie mijanych w bocznym lusterku

dzisiejszej nocy nieba są puste
gwiazdy namiętne a miast nie trawi ogień blichtru –
lśnią przyjaźnie wśród wysypisk mrocznych miejsc

maksymalne zażycie prędkości sprawia
że natura sprzedając się w bladym świetle latarni
(*zbyt tanio jak na królową*)
czyni mnie majestatycznym zdobywcą

nieskończona liczba wyborów za szybami
domaga się dopełnienia przeznaczeń
ale w taką noc pierdołę przeznaczenia –
jestem pasażerem

Pogrzeb dla mojego przyjaciela

dzisiaj zostałem już tylko ja
więc nie musisz się o nic martwić
w głębokiej bramie niecierpliwie
chrapię kopytem tkankę bruku
i palę – jestem negatywny

ścieżki suną dookoła cmentarza
księżyc jest matowy i obojętny –
w głowie nie hodzi kinematografu
od złotego wieku Hollywood

pukle włosów wiodą ci zaklęcia
którymi nie zdążyłeś wywołać
burz orgazmów czy krwawień

jutro przyjdą piersi ze stali
po nich drudzy i rodzina
z waty cukrowej kupionej w zoo

potem ci wytoczeni z kadrów
komedii Allena ale po cichu i spokojnie
na palcach jednej ręki

napisaliśmy scenariusz kręci się samo
każdego dnia ktoś przyjdzie na cmentarz

Powrót Ramberta (Tryptyk)

pociąg był pełen
czuł się śledzony
każdym kasznięciem

kiedy ulotnie spojrzął na ludzi myślał:
na pewno więcej wycierpiałem
na pewno

na stacjach chmury wchodziły przez nos
czuł swąd spalenizny:
na pewno wszyscy też to czują
na pewno

Paryż był ciemny zasklepiiony dymem
zapomniał nazwy ojczyzny
ale:
to musi być dom
gdzieś musi

*

wyciągnęła rękę urwała
w połowie zdania
przecież nie mógł być sam
ona czuła oni też

niech wraca dla niej go nie ma
nie ma oczu od niewidzenia
język zjadł na czekaniu
odszedł zostawił kurtkę
umarła w dwa dni później
wypadek wątpliwy

*

lato rok później
Rambert spaceruje ulicami miast
patrzy na groby z których:
ulatuje dym
wybiegają dzieci
szczekają psy
wychodzą strażnicy i aresztanci
wychodzą pacjenci
nie wie czy to miasto
jest jego ojczyzną
Rambert który uciekł przed dżumą
jeszcze z jej oddechem na karku
nie wie
na pewno więcej cierpi
na pewno

Raymond Rambert – jeden z bohaterów powieści Alberta Camus pt. „Dżuma”.

Modlitwa

zawsze modliłeś się
cicho i delikatnie
jak sen
by zapomnieć o czym

teraz inne dni
walczysz ze słowami
mówisz Bóg a brzmi –
ciało obce
stal

jedyny majestat jaki umiesz
biega po podłodze
skomli

Sonet dla O.

Oli

ramka zdjęcie moment uśmiech
niewiele mówi o tym co ważne
nie pozwala pomyśleć zatrzymać
nad tym co by było gdyby

nie było od kogo uciec przez telefon
albo pokłócić się o za krótki wspólny czas
czy niespodziankę taką że za rogiem
stoi jeden anioł a to nieparzyście

chcemy utrzymać pozę nie wyjść głupio
tymczasem w naszych głowach
stoimy na rękach całujemy w nos

wieźimy w ramkach
tylko atomy
wspólnego wszechświata

Z wizytą u Jakuba

w sąsiedztwie cmentarza mam kontakt z rodziną
lecz polska izrael egipt francja i reszta są mi teraz obce
spustoszyły ich wojny sąsiedzi lub własne ego

domek mam mały jednopiętrowy
wchodzę kominem gdyż po tylu latach
mam wreszcie prawo patrzenia z góry
choć tęsknię za spoglądaniem wstecz

siedem schodów prowadzi do salonu gdzie
na ścianach wiszą zasuszone ścięgna i pięty
odstraszają potencjalnych gości jednak
warto kolekcjonować małe czasy

czasami dla wygody śpię na kamieniach
a czasami na znak buntu na drabinie
i wtedy śnię rzeczywistość taką jaką widzę
tylko moja postać ma wciąż zatarte kontury

o ogród nie dbam już wcale –
róże zupełnie zdziczały na widok wolności
drzewo poznania zgorzkniało do reszty
tylko dąb płaczu wciąż karmi się sam

są momenty gdy chcę sobie pobłogosławić
i odejść ale tryumfy nad Bogiem wyniosły ponad
możliwość pokonania samego siebie

